

Juhász Tibor

Eladósor

A soron, amelyet valamikor rendezett egzisztenciák neveztek otthonnak, a közvélemény szerint azok élnek, akik vérmérsékletük miatt szorultak ki a társadalomból. Ezért sem méltók a segítségre: kell nekik, hogy belső, megmásíthatatlan törvényeiket betartva pusztíthassák egymást és önmaguk.

A komfort nélküli lyukakban már nem törődnek azzal, hogy a vádak igazak-e vagy sem. A legtöbben bezárkóznak, és ha kezükbe pénz kerül, inkább az erdőn keresztül mennek a külterületek kisboltjaiba alkudni. Mások a megváltó arcvonásait fedezik fel a hámló vakolatú falakon, és nem hajtja őket a bizonyítási vágy vagy a sértett önérzet, mert hiszik, a rosszaknak nem mutatkoznak a szentek.

Azonban egyesek dacból igazolják a fenti vélekedéseket. Begyulladt szemekkel mennek sorstársaiknak is, hol a jókedvtől, hol a kilátástalanságtól indítva hangoztatják, egyetlen céljuk a lehető leggyorsabban és legzajosabban elhagyni a világot, ami soha nem fogadta be őket.

A sor elején miattuk alacsonyok az ingatlanárak. A kerítéseket szögesdrót koronázza, az ablakokat, ajtókat rács fedi, a házörzők pedig álló nap ugrásra készen várnak a folytonos csibészeltetésektől. A csengőket leszerelték, és nincsenek telefonszámok az út mentén sorakozó eladótáblákon.

Örökség

A nyomortelepként ismert völgyet néhány évtizede a város ékszerdobozának nevezték, de az újabb generációk számára gyilkosságok és rablások színtere ez a terület,

pöcegödör, ahová deviáns hajlamuk miatt száműzik a beilleszkedni képtelen bűnözőket. Az idősebbek azonban, akik elsatnyult izmaikban még érzik a parcellákon végzett kerti munka örömét, ma is így hívják magukban az azóta is csak részben közművesített zártkerteket. Mégis, ha társaságban vannak, leszármazottaikhoz hasonlóan olyan drogtanyaként utalnak e helyre, ahol vérfertőző kötelék köti össze a családokat, a várandós anyák pedig a hasukat verik, hogy a jövőben is ezen az életszínvonalon élhessenek. Ezek a régi emberek még felismerik a bomlófélben lévő hétvégi házak, a szemét és a közutaknál sorakozó helyiek mögött azt a régi világot, aminek felelevenítése az új idők mostohaságát teszi nyilvánvalóbbá. Közülük sokan már sorsára hagyták telkeik vagy aprópénzért továbbadtak rajtuk. A ragaszkodóbb tulajdonosok viszont kijárnak néhanap, kertészkednek, csinosítják az elértéktelenedett portákat, reménykedve, hogy gyermekeik és unokáik nem szitkozódhatnak majd a semmirevaló örökség miatt.